

Kosti na stole byly nahé a křídově bledé. Oční důlky prázdné, ústa zkroucená do úšklebku, jako by chtěly říct: *„Jo, to jsem já. Určitě si říkáte, jak jsem se ocitl zrovna tady. Je to vlastně docela vtipná historka...“*

„Jak vidíte, panu Nelsonovi chybí první metakarpus na pravé ruce; nahradili jsme ho umělou záprstní kůstkou. Kdyby žil, tak by samozřejmě musel –“

„Dotaz,“ ozval se Mudge a napůl zvedl ruku do vzduchu. „Jak se z toho týpka stal kostlivce? Chci říct, jak skončil tady? Věděl, že bude sloužit jako názorná pomůcka v učebně?“

Pix, neboli doktorka Nell Pixwellová, učitelka anatomie, forenzní antropoložka a vedoucí koleje Minerva v jedné osobě, se odmlčela. Její prsty byly lehce propletené s Nelsonovými, jako by nesměle zvažovali, že si spolu zatančí na plese.

„Takhle,“ začala, „pan Nelson se na Ellingham dostal jako sponzorský dar nedlouho poté, co škola otevřela. Mám pocit, že ho věnoval jeden z přátel Alberta Ellinghama s konexemi na Harvardu. Existuje několik způsobů, jak se z těl stanou učební pomůcky. Lidé často věnují svá těla vědě, to není žádná novinka. Mám ale pocit, že v tomhle případě to tak nebylo. Podle materiálů a technik, pomocí kterých byla kostra vypreparovaná, se domnívám, že pan Nelson žil někdy v polovině nebo na konci 18. století. Tenkrát se podmínky věnování těla vědě tolik neřešily, běžně se používala těla trestanců.“

Tady pan Nelson byl podle všeho dobře živený, vysoký, a hlavně měl všechny zuby, což bylo na jeho dobu poměrně výjimečné. Žádné zlomeniny. Můj odhad – a opakuju, že je to jen odhad –“

„Narážíte na vykrádání hrobů?“ přerušil ji se zaujetím Mudge. „Ukradli ho?“

Mudge byl Stevein laboratorní parťák – dvoumetrový metalista, co nosil fialové kontaktní čočky ve tvaru hadích zorniček a černou mikinu zatěžkanou padesátkou odznáčků s motivy Disneyho, včetně několika raritních kusů, které Stevie ukazoval a popisoval, zatímco pitvali kraví bulvu a další věci, to všechno ve jménu vzdělávání. Mudge byl největší fanoušek Disneyho, jakého Stevie kdy poznala, a jeho tajným snem bylo stát se animátorem v Disneylandu. Ellingham byl přesně to místo, kde jsou lidé jako on vítáni.

„Dělo se to běžně,“ přiznala Pix. „Mladí studenti medicíny potřebovali těla. Takzvaní *vzkřísitelé* – od slova *vzkřísit*, vstát z mrtvých – kradli mrtvoly z hrobů a prodávali je lékařským fakultám. Pokud byl pan Nelson dřív vystavený na Harvardu, je dost dobře možné, že padl za oběť nějakému vzkřísiteli. Což mi připomíná, že ho musím co nejdřív nechat trochu vyspravit. Potřebuje nový metakarpus, a drátek tady, mezi hákovou, trojhrannou a hlavatou kostí, potřebuje spravit. Není snadné být kostlivcem.“

Na okamžik se uculila, pak ale opět zvažovala a přejela si po krátkém chmýří na hlavě.

„Tak to bychom měli, co se týče metakarpů,“ pokračovala. „Teď se přesuneme k dalším kostem v ruce a paži...“

Stevie přesně věděla, proč se Pix zarazila a rychle změnila téma. Na Ellinghamově akademii už nebylo radno vtipkovat o tom, že by se někdo chtěl stát kostlivcem.

Jen co Stevie vykročila ven, do tváře ji praštil ledový víchr. Dechberoucí kápě rudých a zlatavých tónů zdobící vermontské lesy před časem naráz spadla, jako jeden ohromující stromový striptýz.